

Súd: Okresný súd Piešťany
Spisová značka: 3C/35/2009
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4109200091
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 12. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ingrid Šimonová
ECLI: ECLI:SK:OSPN:2021:4109200091.14

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Piešťany sudkyňou JUDr. Ingrid Šimonovou v spore žalobcu: D., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom Q., t. č. Ústav na výkon trestu odňatia slobody a Ústav na výkon väzby Ilava, proti žalovanému: OUR MEDIA SR a.s., so sídlom Trnavská cesta 39/A, Bratislava, IČO: 51 267 055, právne zastúpený: Advokátska kancelária LEGAL PROFESSIONALS, s.r.o., so sídlom Sartorisova 12, Bratislava, IČO: 36 857 998, o ochranu osobnosti a náhradu nemajetkovej ujmy v sume 100.000 eur, takto

rozhodol:

I. Súd žalobu z a m i e t a.

II. Žalovaný m á voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa žalobou doručenu na Okresný súd Nitra dňa 05.01.2009 domáhal proti žalovanému (pôvodné obchodné meno: PEREX, a.s.) ochrany osobnosti a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 100.000 eur s odôvodnením, že žalovaný ako vydavateľ tlačového periodika „Pravda“, v článku uverejnenom 18. januára 2007 pod názvom „Vrah zo zlatníctiev dostal doživotie“ neoprávnene zasiahol do osobnostných práv žalobcu. Okrem výroku „Vrah zo zlatníctiev dostal doživotie“ žalovaný uviedol o žalobcovi aj také výroky ako napr. „Na doživotie za mrežami odsúdil Krajský súd v Nitre trojnásobného vraha D. zo Q.. 34 ročný muž ešte v roku 2001 zavraždil pri napadnutí zlatníctva v Novom Meste nad Váhom otca dvoch malých detí..., pri rovnakej príležitosti v H. O. a život vzal aj svojej 16-ročnej priateľke...obetiam nedal nijakú šancu na prežitie, strieľal z bezprostrednej blízkosti malokalibrovkou“, „M. (...) slovné útočil na senát, novinárov aj svojho obhajcu. Polícia M. zadržala po dvoch brutálnych vraždách v zlatníctvach...“. Odvolávajúc sa na ust. § 11, § 13 Občianskeho zákonníka, Ústavu SR a Dohovor ochrane ľudských práv a základných slobôd žalobca tvrdí, že bolo porušené jeho právo na ochranu a rešpektovanie súkromného a rodinného života, ochranu pred neoprávneným zhromažďovaním a zverejňovaním údajov o jeho osobe a prezumpciu neviny. Nakoľko k neoprávnenému zásahu došlo prostredníctvom denníka s celoštátnym pokrytím, ktorý má veľkú čítanosť, žalobca je názoru, že zásah mal širokú publicitu a teda zakladá jeho právo domáhať sa nemajetkovej ujmy v peniazoch. Okrem toho, žalovaný nielenže neoprávnene narušil právo žalobcu na súkromie a právo na ochranu pred publicitou, narušil u žalobcu osobnú a mravnú integritu občana, znížil jeho dôstojnosť v spoločnosti, vážnosť a česť, vo vzťahu k ostatným spoluobčanom bolo ohrozené jeho postavenie a uplatnenie sa v spoločnosti, narušil sa jeho rodinný život. Konanie žalovaného bolo podľa žalobcu objektívne spôsobilé ovplyvniť výsledok trestného konania. Poukázal na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva K. vs. Rakúsko, U. vs. Slovensko, D. a O. vs. Rakúsko a iné. V žalobe žalobca neoznačil žiadne dôkazy.

2. Okresný súd Nitra postúpil vec dňa 03.03.2009 Okresnému súdu Piešťany ako súdu miestne príslušnému.

3. Z Potvrdenia Ústavu na výkon trestu odňatia slobody a Ústav na výkon väzby V Leopoldove (ďalej len „ÚVTOS a ÚVV“) zo dňa 17.12.2008 súd zistil, že žalobca je vo výkone trestu odňatia slobody od 01.09.2001 na doživotný trest odňatia slobody.

4. K žalobe sa vyjadril žalovaný písomným podaním doručeným súdu dňa 01.11.2017, v ktorom navrhol žalobu v celom rozsahu zamietnuť s odôvodnením, že žalobcom uplatnený nárok v celom rozsahu neuznáva. Poukázal na niektoré podstatné skutkové a právne okolnosti prejednávaneho prípadu majúce zásadný význam pre právne posúdenie žalobcom uplatneného nároku v súdnom konaní. Uviedol, že informácie pre žalovaný článok boli čerpané z hlavných pojednávaní v trestnej veci obžalovaného žalobcu v konaní vedenom na Krajskom súde v Nitre pod sp. zn. 1T1/2005 a vyhláseného rozsudku v predmetnej veci na hlavnom pojednávaní konanom dňa 17.01.2007 (teda deň pred uverejnením žalovaného článku). Na pojednávaní bol žalobca uznaný za vinného a bol mu uložený trest odňatia slobody na doživotie. Uverejnené informácie sa týkali priebehu a výsledku tohto hlavného pojednávania. V súvislosti s trestným konaním dal žalovaný do pozornosti fakt, že žalobca bol za vinného za trojnásobnú vraždu uznaný aj rozsudkom NS SR v konaní sp. zn. 1To12/2007, pričom mu bol potvrdený trest odňatia slobody na doživotie. V súčasnej dobe sa žalobca nachádza vo výkone trestu odňatia slobody, k zmene právoplatných rozsudkov nedošlo napriek opakovaným snahám žalobcu o obnovu konania. V žiadnej časti článku nebolo uvedené, že v prípade žalobcu ide o právoplatné rozhodnutie súdu alebo že bol právoplatne uznaný zo spáchania trestného činu, ale žalovaný článok len informoval o aktuálnom stave trestného konania na podklade hlavného pojednávania konaného dňa 17.01.2007. Bola teda v plnom rozsahu zachovaná prezumpcia neviny u žalobcu. Kauza žalobcu bola široko medializovaná všetkými relevantnými slovenskými printovými a elektronickými médiami, vrátane televízie, preto nie je možné tvrdiť, že žalovaný článok v denníku Pravda spôsobil žalobcovi akýkoľvek zásah do jeho práva na ochranu osobnosti. Žalovaný má za to, že žalovaný článok nemal spôsobilosť ovplyvňovať ktorýkoľvek súd alebo sudcu v rozhodovacej činnosti, nakoľko rozhodnutie súdu môže byť odôvodnené len skutkovými zisteniami na základe vykonaného dokazovania a nemôže byť založené na subjektívnych pocitoch sudcu alebo voľnej úvahy sudcu v súvislosti s vinou a výškou trestu. V žalovanom článku neboli uverejnené informácie ktoré by boli vzhľadom na predchádzajúcu medializáciu osoby žalobcu a podozrení voči jeho osobe objektívne spôsobilé vyvolať nemajetkovú ujmu u žalobcu a z vykonaného dokazovania bolo preukázané, že v žalovanom článku boli uverejnené korektné informácie tak o osobe žalobcu a jeho trestnej kauze. V žalovanom článku nebol žalobca ani žiadna iná osoba označená za páchatela trestného činu ani za osobu právoplatne uznanú za vinnú zo spáchania trestného činu. Bola preto v plnom rozsahu zachovaná prezumpcia neviny žalobcu. Žalovaný poukázal na rozhodovaciu činnosť ESLP, ktorý vo svojom rozhodnutí uviedol, že novinárska sloboda zahrňuje do určitej miery preháňanie a dokonca aj provokáciu (rozhodnutie ESLP vo veci D. O. proti Rakúsku z 01.07.1997). Ďalej bolo konštatované, že aj keď tlač nesmie prekročiť pevne vymedzené hranice, najmä na ochranu cti tretích osôb, náleží jej oznamovať informácie a myšlienky verejného záujmu a s touto funkciou je spojené právo verejnosti získať a obdržať informácie. Tlač musí v demokratickej spoločnosti zohrávať dozornú úlohu a upozorňovať na možné problémy, nežiadúce javy a podobne (rozsudok vo veci F. proti Islandu, C. proti Dánsku z 23.09.1994, rozsudok I. proti Spojenému kráľovstvu z 27.03.1996). Žalovaný zastáva názor, že je nutné dať prednosť a chrániť slobodu prejavu oproti právu na ochranu osobnosti s poukazom na nález Ústavného súdu Českej republiky č. IV.ÚS146/04 ako aj nález č. I.ÚS156/99. Podľa názoru žalovaného boli informácie publikované v súlade s právom verejnosti na informácie garantovaným tak ústavou ako aj Európskym dohovorom na ochranu ľudských práv. Cieľom autora nikdy nebolo očierňovať alebo uraziť žalobcu. V súlade s aktuálnou judikatúrou Najvyššieho súdu SR podľa judikatúry ESLP sloboda prejavu predstavuje jeden zo základných pilierov demokratickej spoločnosti a v prípade kolízie medzi právom na slobodu prejavu a právom na ochranu osobnosti sa vyžaduje, aby súd s prihliadnutím na okolnosti prípadu zvažil význam proti sebe stojacich záujmov, a to aby jednému právu nebola bezdôvodne daná prednosť pred druhým. Rozhodnutie súdu v takomto prípade musí vychádzať zo zásady proporcionality, byť vyvážené a do práva na slobodu prejavu zasahovať, len ak je to nevyhnutné. Vo vzťahu k náhrade nemajetkovej ujmy v peniazoch žalovaný poukázal na § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Žalovaný zastáva názor, že žalobca je povinný sa primárne domáhať morálnej satisfakcie a až v prípade, že morálne zadostučinenie nie je postačujúce, je možné žalobcovi priznať náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Žalobca sa žiadnej morálnej satisfakcie voči žalovanému nedomáha a požaduje výlučne len náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, čo svedčí o tom, že jeho cieľom nie je ochrana osobnosti alebo očistenie jeho mena ale snaha získať od žalovaného sumu náhrady nemajetkovej ujmy. Keďže uverejnené informácie o

osobe žalobcu boli pravdivé, nemohlo dôjsť k zásahu do jeho práv a preto ani nie je možné náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch priznať. V tejto súvislosti dal do pozornosti rozsudok ESLP vo veci G.k vs. Slovensko (sťažnosť č. 32686/96). Ďalej dal do pozornosti skutočnosť, že Ministerstvo spravodlivosti SR novelou zákona o odškodňovaní osôb poškodených násilnými trestnými činmi upravuje výšku náhrady nemajetkovej ujmy, ktorej výška ani v prípadoch tých najtvrdších a najvážnejších prípadov nepresiahne 10-násobok minimálnej mzdy. Obetiam násilných trestných činov môže byť v súvislosti so zásahom do práva na ochranu osobnosti priznaná náhrada nemajetkovej ujmy v maximálnej výške 4.350 eur. Na základe uvedených skutočností žalovaný považuje žalobcom podanú žalobu za nedôvodnú, predložené dôkazné prostriedky za neopodstatnené, nedostatočne preukazujúce jeho tvrdenia a žalobný petít za nevykonateľný.

5. Žalobca v reakcii na vyjadrenie žalovaného k podanej žalobe v písomnej replike zo dňa 14.02.2018 uviedol, že vyjadrenia žalovaného k danej veci sú v celom rozsahu účelové a nepravdivé a právne neobhájiteľné. Žalovaný priznal, že výroky o jeho osobe vyslovil a zverejnil dňa 17.01.2017 a v následných dňoch, teda pred skutkovými zisteniami konečného súdneho orgánu. ESLP zdefinoval prezumpciu nevinu aj vo vzťahu k novinárom „informačné prostriedky majú právo informovať o stave a priebehu súdneho konania, avšak musia pritom rešpektovať práva účastníkov konania a tretích osôb“. Podľa názoru žalobcu nikto nesmie použiť tvrdenia vrah, zlodej, podvodník, spáchal, vykonal .... a podobne, lebo ide o výroky ktoré konštatujú vinu. Ak sú vyslovené pred skutkovými zisteniami konečného súdneho orgánu, ide o porušenie prezumpcie nevinu. Tým, že odporca sám priznal, aké výroky voči žalobcovi vyslovil, preukázal že porušil právo na prezumpciu nevinu. Jeho polemizovanie nad tým, či výroky boli alebo neboli nepravdivé je právne irelevantné, lebo predmetom žaloby nie je pravdivosť či nepravdivosť výrokov žalovaného ale, že ide o výroky konštatujúce vinu, boli vyslovené pred skutkovými zisteniami konečného súdneho orgánu. Tvrdenia žalovaného, že on iba informoval o tom, čo sa dialo na hlavnom pojednávaní neobstoja, pretože informovať sa dá aj musí len takým spôsobom, aby sa tým neporušili práva dotknutých osôb, čo v jeho prípade zo strany žalovaného dodržané nebolo, keďže použil výroky konštatujúce vinu. Rozhodnutie súdu prvého stupňa je vždy neprávoplatný akt. V právnom štáte platí, že na podklade nepráva nemožno postaviť právo. Preto ani žalovaný nemôže tvrdiť, že konal právo na podklade neprávoplatného právneho aktu. Takáto obhajoba neobstoja tak z právneho, ako ani z hľadiska zdravého rozumu. Je irelevantné, že žalovaný iba tlmočil a vyslovoval výroky, ktoré vyslovil niekto iný. Tvrdenia žalovaného v celom rozsahu sú len snahou všemožne prezentovať veci inak, hoci niet pochýb, že žalovaný práva porušil a to nehovoriac o ďalších právach, ako napríklad porušenie práva na súkromie zverejňovaním osobných údajov o jeho osobe - meno, vek, bydlisko ... Občiansky zákonník umožňuje dostať priznané zadošťučinenie - nemajetkovú ujmu v peniazoch nie len vtedy ako to tvrdí žalovaný ale i z iného vážneho dôvodu. Porušenie základných práv je bezpochyby „závažné“ lebo inak by to znamenalo, že základné ľudské právo je bezcenné - to by znamenalo, že SR je na úrovni Severnej Kórei. Aj Ústavný súd SR stanovil, že priznanie zadošťučinenia v peniazoch sa musí v tých prípadoch, kedy porušenie práva nie je možné prinavrátiť do stavu pred porušením, čo je presne jeho prípad. Nič teda súdu nebráni, aby jeho žalobe v plnom rozsahu vyhovel. Žalobca navrhol, aby súd odmietol všetky tvrdenia žalovaného ako neopodstatnené a aby žalobe vyhovel v celom rozsahu. Ako dôkazy označil tie, ktoré označil a predložil už doteraz, a to prepisy mediálneho archívu, monitoring Média Slovakia online a kópiu uvedeného článku a podobne. Navrhol výsluch svojej osoby, predvolanie a výsluch redaktorov, šéfredaktora, ktorí predmetné články napísali, sú za ich obsah zodpovední, konateľov, majiteľov žalovaného subjektu. Zároveň žiadal, aby súd vyzval žalovaného na predloženie originálu článku, v opačnom prípade, aby si článok vyžiadal z Archivačného úradu SR. Ďalšie dôkazy vie označiť a predložiť až podľa toho, ako sa vyriešia tie pôvodne označené a navrhnuté dôkazy. Žiadal tiež o umožnenie prezrieť si obsah súdneho spisu, o zaslanie v kópiách všetkých vyjadrení a dôkazov, ktoré sú obsahom predmetného spisu a umožnenie, aby sa ešte dodatočne vyjadril a uviedol ďalšie skutočnosti a podobne po preštudovaní sa daného súdneho spisu.

6. Žalovaný v duplike zo dňa 11.07.2019 zotrval v celom rozsahu na skutkovej a právnej argumentácii uvedenej v písomnom vyjadrení k žalobe. Poukázal na to, že vyjadrenia žalobcu neprinášajú žiadnu novú skutkovú ani právnu argumentáciu, jeho vyjadrenia predstavujú recykláciu skôr uvedených skutočností a dôvodov, ktoré ale nezodpovedajú realite a opierajú sa o nepresne alebo neúplne citovanú rozhodovaciu činnosť súdov. Žalobca pokračuje vo svojich subjektívnych a ničím nepodložených tvrdeniach o údajnom zásahu do prezumpcie nevinu žalobcu, ako osoby právoplatne uznanej súdom vinnou zo závažného trestného činu - vraždy. Je nepochybné, že žalobca bol právoplatne uznaný za vinného z trestného činu vraždy a bol právoplatne odsúdený na doživotie. Opakovane poukázal na to, že žalovaný článok

len informoval o aktuálnom stave trestného konania. Konštatoval, že s odstupom viac ako 12 rokov od vydania prvého z rozsudkov súdov v trestnej veci žalobcu nedošlo k žiadnej zmene alebo zrušeniu rozhodnutia súdu a žalobca sa stále nachádza vo výkone trestu odňatia slobody. Je zarážajúce, že ochrany osobnostných práv sa domáha žalobca ako páchatel a osoba právoplatne uznaná z trestného činu vraždy - teda osoba, ktorá svojim zavinením a úmyselným konaním spôsobila citovú ujmu rodinám a pozostalým po obetiach svojich ohavných činov. Práve v týchto prípadoch došlo k bezprecedentným zásahom do práva na ochranu osobnosti pozostalých obetí a to práve a len v dôsledku zavineného konania žalobcu. Podanie žaloby o ochranu osobnosti a vyjadrenie žalobcu v kontexte prípadu podľa názoru žalovaného len vypovedajú o morálnych kvalitách a osobnosti žalobcu, jeho cynizme, neschopnosti sebareflexie a sebauvedomenia sa, neschopnosti niesť zodpovednosť za následky svojich činov. V danom prípade neexistoval záujem o diskreditáciu žalobcu alebo jeho očiernenie, ale denník Pravda informoval o skutočnostiach týkajúcich sa osoby žalobcu ako takých, ktoré odzneli v rámci trestného konania voči žalobcovi. Články sa týkali informácií, ktoré mala verejnosť v čase uverejnenia žalovaného článku už dávno k dispozícii a to najmä z inej periodickej tlače, rozhlasu a televízie. Téma podozrení zo spáchania trestného činu vraždy bola a dlhodobo je predmetom záujmu širokej verejnosti, ktorá mala a má právo prijímať takéto informácie. Žalobca označil dôkazy, ktoré v konaní navrhuje vykonať, avšak žiadny z označených dôkazov nepredložil a svoje dôkazné bremeno sa snaží preniesť na žalovaného, resp. na súd. V kontexte tejto skutočnosti poukázal na kontradiktórnosť civilného sporového konania a na úlohy a povinnosti súdu v súvislosti s civilným sporovým konaním. V záujme zachovania rovnosti sporových strán v súdnom konaní považuje žalovaný za neprípustné, aby mu bola uložená povinnosť predkladať akékoľvek dôkazy na podporu tvrdení žalobcu v súvislosti s ním žalobou uplatneným nárokom voči žalovanému. Rovnako za neprípustné a v rozpore s ustanoveniami CSP považuje žalovaný aj zabezpečenie akýchkoľvek dôkazov pre účely konania zo strany súdu, najmä v prípade, ak sa jedná o dôkazy, ktoré môžu a majú byť do súdneho konania predložené žalobcom.

7. Súd nariadil pojednávanie na deň 14.12.2021, na ktorom vec prejednal v neprítomnosti žalobcu, ktorý vo svojom písomnom podaní zo dňa 21.11.2021, doručenom súdu 01.12.2021, netrval na svojej osobnej účasti na pojednávaní. Žiadosti žalobcu, aby bol vypočutý prostredníctvom dožiadaného súdu nebolo vyhovené z dôvodu, že žalobca už dožiadaným súdom vypočutý bol, a to dňa 24.10.2009 v Ústave na výkon trestu odňatia slobody a Ústave na výkon väzby Ilava, čo preukazuje úradný záznam v súdnom spise vedenom Okresným súdom Trenčín pod sp.zn. 28Cd/2/2019. Pri tomto úkone bol prítomný aj právny zástupca žalovaného. Žalobca mal teda objektívnu možnosť vyjadriť sa ku všetkým skutočnostiam a dôkazom, mal tiež právo predkladať a navrhovať dôkazy. Pokiaľ sa žalobca svojho práva vyjadriť sa vzdal a nevyužil svoje procesné právo, nemožno to považovať za porušenie kontradiktórnosti súdneho procesu. Okrem toho bolo žalobcovi umožnené nahliadnuť do súdneho spisu Okresného súdu Piešťany sp.zn. 3C/35/2009 dňa 10.09.2021, čo vyplýva zo zápisnice spisovanej dožiadaným súdom - Okresným súdom Trenčín nachádzajúcej sa v súdnom spise sp.zn. 17Cd/1/2021.

8. Pokiaľ ide o námietku žalobcu o zaujatosti vec prejednávajúceho sudcu i celého súdu, súd túto námietku posúdil ako neodôvodnenú a nakoľko sa zjavne týka iba procesného postupu súdu, neprihliadol na ňu a teda spis nebolo potrebné predkladať nadriadenému súdu a to ani v prípade rozhodnutia o prikázaní veci inému súdu. Vo vzťahu k žalobcom uplatnenej námietke zaujatosti vec prejednávajúceho sudcu a celého súdu, súd poukazuje na ust. § 49 ods. 1 až 3 CSP, podľa ktorého sudca je vylúčený z prejednávania a rozhodovania sporu, ak so zreteľom na jeho pomer k sporu, k stranám, ich zástupcom alebo osobám zúčastneným na konaní možno mať odôvodnené pochybnosti o jeho nezaujatosti. Vylúčený je i sudca, ktorý prejednával a rozhodoval ten istý spor na súde inej inštancie. Dôvodom na vylúčenie sudcu nie sú okolnosti, ktoré spočívajú v procesnom postupe sudcu a v jeho rozhodovacej činnosti. Podľa § 52 ods. 1 a 2 CSP, strana má právo z dôvodov uvedených v § 49 uplatniť námietku zaujatosti. V námietke zaujatosti musí byť okrem všeobecných náležitostí podania uvedené, proti komu smeruje, dôvod, pre ktorý má byť sudca vylúčený, kedy sa strana uplatňujúca si námietku o dôvode vylúčenia dozvedela a dôkazy na preukázanie svojho tvrdenia, ktorých povaha to pripúšťa, okrem tých, ktoré nemôže bez svojej viny pripojiť. Na podanie, ktoré nespĺňa náležitosti podľa prvej vety, súd neprihliada; v tomto prípade sa vec nadriadenému súdu nepredkladá. Ustanovenia o odstraňovaní vád podania sa nepoužijú. Podľa § 53 ods. 1 a 3 CSP, námietku zaujatosti je potrebné uplatniť najneskôr do siedmich dní, odkedy sa strana dozvedela o dôvode, pre ktorý je sudca vylúčený. Na neskôr uplatnenú námietku zaujatosti súd neprihliada; v tomto prípade sa vec nadriadenému súdu nepredkladá. Ak sa námietka zaujatosti týka len okolností, ktoré spočívajú v procesnom postupe sudcu alebo jeho rozhodovacej činnosti, súd na námietku zaujatosti neprihliada; v tomto prípade sa vec

nadriadenému súdu nepredkladá. Keďže námietka zaujatosti zo strany žalobcu nebola odôvodnená a išlo len o všeobecné vyjadrenie vo vzťahu k dĺžke konania, teda vyjadrenie k procesnému postupu súdu, nebolo potrebné vec nadriadenému súdu predložiť.

Podľa § 39 ods. 1 a 2 CSP, ak nemôže príslušný okresný súd alebo krajský súd o spore konať, pretože jeho sudcovia sú vylúčení, musí byť spor prikázaný inému súdu tej istej inštancie. Na návrh ktorejkoľvek zo strán možno spor prikázať inému súdu tej istej inštancie aj z dôvodu vhodnosti.

Čo sa týka návrhu žalobcu na prikázanie veci inému súdu (Okresnému súdu Nitra), sudcovia Okresného súdu Piešťany neboli vylúčení z rozhodovania vecí a podľa odôvodnenia žalobcu nešlo o dôvod vhodnosti. Ani v tomto prípade nebolo preto potrebné postupovať podľa § 39 ods. 3 CSP a vec predkladať nadriadenému súdu.

9. Na pojednávaní dňa 14.12.2021 právny zástupca žalovaného oznámil, že v priebehu konania (01.04.2021) došlo k zlúčeniu žalovaného so spoločnosťou OUR MEDIA SR a.s., Trnavská cesta 39/A, Bratislava, preto je potrebné pokračovať v konaní s právnym nástupcom pôvodného žalovaného. Pokiaľ ide o vec samotnú, trvá na skutočnostiach uvedených vo vyjadrení k žalobe zo dňa 02.11.2017 a vyjadrení k vyjadreniu žalobcu zo dňa 11.07.2019. Žaloba ako celok je podľa jeho názoru v celom rozsahu nedôvodná a žiada, aby súd žalobu v celom rozsahu zamietol. Žalovaný realizoval svoje ústavné právo na informácie a o žalobcovi boli zverejnené len pravdivé informácie. Zo skutočností nachádzajúcich sa v súdnom spise je zrejmé, že žalobca bol právoplatne odsúdený na doživotie pre skutky uvedené v žalovanom článku a žiadna z uverejnených informácií nie je nepravdivá. Uverejnením informácií v žalovanom článku denníka Pravda nedošlo k zásahu do práva na ochranu osobnosti žalobcu a preto neexistuje dôvod pre vyhovie žaloby žalobcu, nakoľko nie sú splnené podmienky podľa § 11 a nasl. OZ. Informácie v texte článku pochádzali z osobnej účasti redaktora na pojednávaní vedenom na súde v Nitre a boli uvedené len tie skutočnosti, ktoré sa skutočne odohrali a odzneli na pojednávaní v trestnej veci žalobcu. Osoba žalobcu bola aj v súčasnosti je mediálne exponovaná a o žalobcovi boli uverejňované pred ale aj po uverejnení žalovaného článku informácie týkajúce sa jeho osoby, jeho trestnej činnosti a jeho odsúdenia, resp. správania sa na súdnych konaniach. Žalovaným článkom nedošlo ani nemohlo dôjsť k zásahu do práva na ochranu osobnosti žalobcu ani zníženiu jeho vážnosti v značnej miere, absentuje tu objektívna skutočnosť zasahujúca do práva na ochranu osobnosti, príčinná súvislosť medzi tvrdeným zásahom a tvrdeným následkom, ale aj následok ktorý by v značnej miere zasahoval do práva na ochranu osobnosti žalobcu a to najmä s prihliadnutím na osobu žalobcu, jeho správanie, negatívne skutky ktorých sa dopustil, trestné stíhanie a právoplatné odsúdenie. Z uvedeného dôvodu preto neexistuje právny základ pre vyhovie žalobe o ochrane osobnosti, a to ani v časti morálnej satisfakcie (ktorej sa žalobca ani vôbec nedomáha) a už vôbec nie pre priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Ako je zrejmé, žalobca si uplatňuje právo na ochranu osobnosti vo vzťahu k rôznym subjektom, ktorými sú vydavatelia, ale aj ministerstvá zastupujúce SR, v ktorých si uplatňuje neprimeranú výšku náhrady nemajetkovej ujmy a to bez toho, aby na to objektívne existovali akékoľvek dôvody. Žalovaný hodnotí podávanie týchto žalôb zo strany žalobcu len ako kratochvíľu, aby mu v rámci výkonu trestu rýchlejšie plynul čas, nakoľko zo správania žalobcu je zrejmé, že nemá záujem na skutočnom prejednaní a rozhodnutí vecí, ale rôznymi obštrukciami sa snaží konanie bezdôvodne naťahovať a nechce si skutočne uplatniť svoje právo na ochranu osobnosti. Z tohto dôvodu žalovaný navrhuje a žiada, aby súd žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietol a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania.

10. Podľa § 11 zák. č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“), fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.

11. Podľa § 13 ods. 1,2,3 OZ, fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jeho osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby mu bolo dané primerané zadostučinenie. Pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadostučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jeho vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Výšku náhrady podľa odseku 2 určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo.

12. Podľa čl. 26 ods. 1,2,4 Ústavy SR sloboda prejavu a právo na informácie sú zaručené. Každý má právo vyjadrovať svoje názory, slovom, písmom, tlačou, obrazom alebo iným spôsobom, ako aj slobodne vyhľadávať, prijímať a rozširovať idey a informácie bez ohľadu na hranice štátu. Slobodu prejavu a právo vyhľadávať a šíriť informácie možno obmedziť zákonom, ak ide o opatrenia v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na ochranu práv a slobôd iných, bezpečnosť štátu, verejného poriadku, ochranu verejného zdravia a mravnosti.

13. Podľa čl. 10 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, každý má právo na slobodu prejavu. Toto právo zahŕňa slobodu zastávať názory a prijímať a rozširovať informácie alebo myšlienky bez zasahovania štátnych orgánov a bez ohľadu na hranice. Tento článok nebráni štátom, aby vyžadovali udeľovanie povolení rozhlasovým, televíznym alebo filmovým spoločnostiam.

14. Podľa čl. 10 ods. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, výkon týchto slobôd, pretože zahŕňa povinnosti aj zodpovednosť, môže podliehať takým formalitám, podmienkam, obmedzeniam alebo sankciám, ktoré stanovuje zákon, a ktoré sú nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, územnej celistvosti alebo verejnej bezpečnosti, na predchádzanie nepokojom alebo zločinnosti, ochranu zdravia alebo morálky, ochranu povesti alebo práv iných, zabránenia úniku dôverných informácií alebo zachovania autority a nestrannosti súdnej moci.

15. V súvislosti s aplikáciou článku 10 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktorý zaručuje slobodu prejavu, vrátane slobody zastávať názory a prijímať a rozširovať informácie alebo myšlienky, ustálená judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva konštatovala, že tlač zohráva významnú úlohu v demokratickej spoločnosti a hoci tlač nesmie prekročiť určité stanovené hranice, vrátane právna ochranu dobrého mena a povesti iných, jej úlohou je, v súlade s jej povinnosťami a zodpovednosťou prinášať primerané a spoľahlivé informácie a myšlienky k všetkým otázkam verejného záujmu. Podľa článku 10 Dohovoru sú predmetom ochrany nielen informácie a myšlienky prijímané kladne, priaznivo, či ľahostajne alebo sú považované za neútočné alebo neutrálne, ale aj tie, ktoré zraňujú, urážajú, útočia, šokujú, sú nepríjemné alebo rušia či znepokojujú. Okrem toho, novinárska sloboda zahŕňa aj možnosť použiť určitú mieru prehánania a provokácie, táto miera závisí od predmetu kritiky, pričom vo vzťahu k veciam verejného záujmu môže byť oveľa slobodnejšia. Článok 10 Dohovoru chráni nielen podstatu vyjadrených ideí a informácií, ale aj ich formu, v ktorej sú sprostredkované. Obmedzeniam slobody prejavu v oblasti všeobecného necháva článok 10 Dohovoru len malý priestor. Tlač, pokiaľ prispieva k verejnej diskusii o záležitostiach legitímneho záujmu, môže sa v rozumnej miere spoliehať na obsah oficiálnych správ bez toho, aby bola povinná vykonávať nezávislý prieskum alebo vlastné šetrenie o skutkových okolnostiach v nej uvedených. Tlač musí v demokratickej spoločnosti zohrávať dozornú úlohu a upozorňovať na možné problémy, nežiaduce javy a je pochopiteľné, že tlač sa snaží upútať pozornosť čitateľov. Právo na slobodu prejavu však nie je absolútne, je totiž obmedzené tak, ako to predpokladá čl. 10 ods. 2 Dohovoru, čl. 26 ods. 4 Ústavy SR a § 11 a nasl. OZ. V prípade kolízie práva na slobodu prejavu s právom na ochranu osobnosti treba vychádzať z požiadavky vyváženej a proporcionality pri ich uplatňovaní, teda aby jednému právu nebola daná bezdôvodne prednosť pred právom druhým.

16. Predpokladom úspešného uplatnenia práva na ochranu osobnosti je to, že došlo k neoprávnenému zásahu a že bol objektívne spôsobilý spôsobiť ujmu na právach chránených ust. § 11 OZ. Občianskoprávna ochrana sa poskytuje len proti takým neoprávneným zásahom, ktoré sa dotýkajú mravnej integrity občana tým, že môžu znížiť jeho dôstojnosť, česť a vážnosť z hľadiska jeho vzťahov k spoluobčanom a ohroziť jeho postavenie a uplatnenie v spoločnosti. Pritom nie je rozhodujúce akým spôsobom došlo k takémuto zásahu do mravnej integrity občana, pretože ust. § 11 a nasl. OZ, chránia občana proti rozširovaniu nepravdivých údajov alebo znižujúcich tvrdení bez rozdielu, či k takýmto tvrdeniam došlo písomne, tlačou, rozhlasom, televíziou a pod. Neoprávneným zásahom je zásadne každé nepravdivé tvrdenie alebo obvinenie, ktoré zasahuje práva chránené ust. § 11 OZ. Bez významu je skutočnosť, či pôvodca zásahu si bol vedomý nepravdivosti svojho tvrdenia, alebo či išlo o nedbanlivé preberanie poznatkov a ich rozširovanie.

17. Zákon chce poskytnúť občianskoprávnu ochranu iba v prípadoch závažnejšieho porušenia cti vo sfére občianskoprávných vzťahov, ktoré predstavujú zásah do osobnosti občana. Tým je dostatočne vyjadrený zámer, že predmetom ochrany cti podľa týchto ustanovení nemôžu byť menej závažné verbálne alebo iné urážky, pričom ďalšou nevyhnutnou podmienkou tejto ochrany je, aby zásah do práva

na ochranu osobnosti bol objektívne spôsobilý takú ujmu osobnosti občana privodiť. Občiansky zákonník poskytuje túto ochranu len proti takým konaniam, ktoré sa dotýkajú osobnosti občana tým, že znižujú jeho dôstojnosť, česť a vážnosť z hľadiska jeho vzťahu k spoluobčanom a ohrozujú jeho postavenie a uplatnenie v spoločnosti. Podmienkou občianskoprávnej ochrany cti je to, aby zásah bol objektívne spôsobilý ujmu osobnosti občana privodiť.

18. Pre vznik zodpovednosti za neoprávnený zásah je potrebná existencia protiprávneho zásahu objektívne spôsobilého vyvolať ujmu, spočívajúcu v porušení alebo ohrození osobnosti fyzickej osoby v priamej príčinnej súvislosti, s ktorou došlo k neoprávnenému zásahu. Všetky podmienky musia byť splnené súčasne, aby vznikol právny vzťah, obsahom ktorého je právo fyzickej osoby domáhať sa ochrany a povinnosť subjektu zásahu, súdom uloženú povinnosť znášať. Neoprávnený zásah do osobnosti možno vyvolať uverejnením nepravdivých údajov, dotýkajúcich sa dobrého mena, cti, vážnosti, dôstojnosti, uverejnením síce pravdivých skutkových tvrdení, ktoré však majú osočujúcu povahu, a teda pôsobia difamačne, vyvolávajú znevažujúci dojem alebo v neposlednom rade aj uverejnením hodnotiacich úsudkov, pokiaľ sú neoprávnené, čím sa mŕňajú svojmu účelu.

19. Sloboda prejavu predstavuje jeden zo základných pilierov demokratickej spoločnosti, jednou zo základných podmienok jej rozvoja a sebarealizácie jednotlivca. Uplatňuje sa nielen vo vzťahu k informáciám a myšlienkam, ktoré sa prijímajú priaznivo, resp. sa považujú za neurážlivé a neutrálne, ale aj k tým, ktoré urážajú, šokujú alebo znepokojujú štát alebo časť obyvateľstva. Keďže právo na slobodu prejavu a právo na ochranu osobnosti sú rovnako garantované ústavou aj dohovorom, riešenie konfliktu medzi týmito právami vyžaduje, aby súd s prihliadnutím na okolnosti prípadu zvážil význam proti sebe stojacich záujmov, a to, či jednému právu nebola bezdôvodne daná prednosť pred druhým. Súd musí vychádzať zo zásady proporcionality a rozhodnutie súdu musí byť vyvážené a do práva na slobodu prejavu zasahovať len ak je to nevyhnutné.

20. Difamujúce tvrdenie zasahujúce do práva na ochranu osobnosti je nutné posúdiť nielen podľa použitých výrazov a formulácií, ale aj celkového dojmu, ktorým pôsobí s prihliadnutím na všetky súvislosti a okolnosti, za ktorých k tvrdeniu došlo. Významné je, či celkové vyznenie určitej informácie zodpovedá pravde. (Rozsudok NS ČR, sp. zn.: 30Cdo 332/2007).

21. Pokiaľ médiá informujú o okolnostiach súvisiacich s trestnou činnosťou, treba mať na zreteli tiež princíp prezumpcie neviny, v dôsledku uplatnenia ktorého je o určitej fyzickej osobe ako o páchatelovi trestného činu prípustné informovať verejnosť až po právoplatnom odsudzujúcom rozsudku. (Uznesenie NS SR, sp. zn.: 3 Cdo 84/2011).

22. Nakoľko žalobca namietal, že bola porušená prezumpcia neviny, súd sa oboznámil s rozsudkom Krajského súdu v Nitre sp. zn.: 1T/1/2005 z 17. januára 2007, ktorý nadobudol právoplatnosť 07.11.2007 (vo vzťahu k žalobcovi). Z tohto rozhodnutia vyplýva, že žalobca ako obžalovaný bol uznaný vinným zo spáchania pokračovacieho trestného činu vraždy a trestného činu nedovoleného ozbrojovania a bol mu uložený súhrnný trest odňatia slobody na doživotie v III. nápravno-výchovnej skupine. Z odôvodnenia vyplýva, že znalci z odvetvia psychiatrie konštatovali pri skúmaní duševného stavu žalobcu, že netrpel ani netrpí žiadnou duševnou chorobou, jeho disociálna porucha osobnosti nemala vplyv na jeho rozpoznávaciu ani ovládacie schopnosti, vrodená osobnostná anomália u neho nie je bežnými medicínskymi a psychiatrickými liečebnými metódami ovplyvniteľná. U žalobcu ide o presadzujúcu sa osobnosť, nie zvýraznenú agresívnu, no výrazne egocentrickú, len povrchne sociálne konformnú, so snahou uplatniť sa, kontrolovať situáciu, citovo chladná, s plochšou, egocentrickou afektemotivitou, so stabilizovanou konfiguráciou antisociálnych rysov, absentuje prežívanie pocitov viny. Možnosť resocializácie hodnotil znalec ako výrazne sťaženú so značne neistou prognózou, záver o značnej sťaženosti sa blíži koncu kontinua, alebo k hranici blížiacej sa nemožnosti nápravy. Trest mu bol uložený s prihliadnutím na jeho osobnostné črty zistené znaleckým dokazovaním, zrejmej neucte k ľudskému životu, morálnej zvrhlosti a bezcitnosti, bezohľadnom sebecke, gradáciu páchania trestnej činnosti a reálnu recidívu páchania trestnej činnosti.

23. Najvyšší súd SR uznesením sp. zn. 1To/12/2007 vydaným 7. novembra 2007 odvolanie žalobcu zamietol s odôvodnením, že odvolací súd mal za preukázané, že žalobca vo všetkých troch prípadoch vopred premysleným, plánovaným konaním, obzvlášť surovým spôsobom chladnokrvne, bezohľadne

a bezcitne strelnou zbraňou zaútočil na životy troch nič netušiacich poškodených, ktorých výstrelmi pri jednotlivých skutkoch usmrtil.

24. Poukazujúc na vyššie uvedené rozhodnutia možno dospieť k záveru, že žalobca bol uznaný vinným zo spáchania pokračovacieho trestného činu vraždy a trestného činu nedovoleného ozbrojovania a bol mu uložený súhrnný trest odňatia slobody na doživotie v III. nápravnovýchovnej skupine. Trest mu bol uložený s prihliadnutím na jeho osobnostné črty zistené znaleckým dokazovaním, zrejme neúcte k ľudskému životu, morálnej zvrhlosti a bezcitnosti, bezohľadnom sebecke, gradáciu páchania trestnej činnosti a reálnu recidívu páchania trestnej činnosti.

25. V konaniach o ochranu osobnosti je nevyhnutné zohľadniť aj to, či osoba, do osobnostnej sféry ktorej bolo zasiahnuté, je osobou verejne známou, alebo nie, či ide o osobu vedúcu riadny život, alebo naopak, pričom všetky tieto okolnosti môžu mať vplyv na to, aká bola intenzita tohto zásahu a aké sú jeho následky. Žalobca sa od r. 2001 nachádza vo výkone trestu (predtým vo väzbe), teda tomu bolo tak aj v čase zverejnenia článku. Jeho postavenie v spoločnosti (a teda zníženie jeho cti a dôstojnosti v spoločnosti publikovaným článkom) je teda nutné hodnotiť vo vzťahu k spoluväzňom a personálu ÚVTOS a ÚVV, preto podľa názoru súdu zverejnenie článku nemohlo spôsobiť taký následok, aký tvrdí žalobca. Rovnako i žalobcov argument, že konštatovanie viny zo strany autora článku bolo spôsobilé ovplyvniť činnosť odvolacieho orgánu je vylúčený, pretože Najvyšší súd SR je nezávislý a nestranný súdny orgán a pri rozhodovaní nie je ovplyvniteľný tlačou, médiami, či akýmkoľvek tlakom spoločnosti.

26. Žalobca sa podanou žalobou domáha i náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 100.000 eur tvrdiac, že žalovaný neoprávnene zasiahol do osobnostných práv žalobcu tým, že v tlačovom periodiku „Pravda“ uverejnil článok o žalobcovi dňa 18.1.2007 pod názvom „Vrah zo zlatníctiev dostal doživotie“. V tomto článku žalovaný použil výrazy o žalobcovi „Na doživotie za mrežami odsúdil Krajský súd v Nitre trojnásobného vraha D. zo Q.. 34 ročný muž ešte v roku 2001 zavraždil pri napadnutí zlatníctva v Novom Meste nad Váhom otca dvoch malých detí..., pri rovnakej príležitosti v H. a život vzal aj svojej 16-ročnej priateľke... Obetiam nedal nijakú šancu na prežitie, strieľal z bezprostrednej blízkosti malokalibrovkou“, „slovne útočil na senát, novinárov aj svojho obhajcu“, „Polícia Ladunu zadržala po dvoch brutálnych vraždách v zlatníctvach...“. Uvedeným konaním žalovaného mal nastať následok - porušenie práva žalobcu na súkromie, narušenie osobnej a mravnej integrity občana, znížená dôstojnosť v spoločnosti, vážnosť a česť, vo vzťahu k ostatným spoluobčanom, ohrozenie jeho postavenia a uplatnenia sa v spoločnosti, narušil sa jeho rodinný život.

27. Napriek skutočnosti, že žalobca za dôkaz označil predmetný článok, tento nepredložil, preto nebolo možné oboznámiť sa s jeho obsahom, použitými výrazmi, ani celkovým vyznením. Žaloba bola podaná dňa 05.01.2009, do rozhodnutia súdu uplynulo 13 rokov počas ktorých mal žalobca dostatok času, aby článok do spisu založil. V rámci svojho výsluchu 24.10.2019 pred dožiadaným súdom v ÚVTOS a ÚVV Ilava žalobca tvrdil, že zo súdneho spisu sa stratili všetky jeho podania a listinné dôkazy, ktoré zaslal a tieto treba zabezpečiť nanovo. Do 10.09.2021, kedy žalobca nahliadol do súdneho spisu a ani potom však žalovaný článok a dôkazy, na ktoré sa odvoláva, súdu nepredložil, teda si nesplnil svoju základnú procesnú povinnosť substancovať všetky podstatné a rozhodujúce skutkové okolnosti, z ktorých vyvodzuje svoju procesnú taktiku (útok alebo obranu). V dôsledku nesplnenia si tejto povinnosti možno konštatovať, že neunesol dôkazné bremeno preukázania zásahu do jeho osobnostných práv konaním žalovaného. V kontexte uvedeného je na mieste ešte dodať, že nie je úlohou súdu suplovať žalobcovu povinnosť predkladať dôkazy. Pokiaľ si žalobca túto povinnosť nesplní, nesie riziko neúspechu v spore z dôvodu neunesenia dôkazného bremena. Nebolo sporné tvrdenie, že k vydaniu článku došlo a nebola sporná ani skutočnosť, že žalovaný tento článok publikoval, avšak sporným zostal jeho obsah a to, či vďaka svojmu obsahu bol článok spôsobilý vyvolať ujmu na žalobcových osobnostných právach. Toto však ostalo len v rovine tvrdení žalobcu. Žalobca tvrdil, že boli použité výrazy, ktoré porušili jeho prezumpciu neviny a vyvolali difamačný následok. Žalovaný tvrdil, že článok len informoval o aktuálnom stave trestného konania a vychádzal z informácií a faktov z trestného konania vedeného voči žalobcovi, ako aj z obsahu rozsudku Krajského súdu v Nitre vyhláseného a odôvodneného na hlavnom pojednávaní dňa 17.01.2007.

28. Dôkazné bremeno postihuje vždy toho, kto niečo tvrdí, teda spravidla žalobcu. Žalovaný ako druhá procesná strana má povinnosť tvrdiť skutočnosti, ktoré vo svojej podstate znamenajú, že právo alebo nárok žalobcu nevzniklo prípadne zaniklo alebo sa zmenilo. Neunesenie dôkazného bremena má potom

v konaní za následok procesný neúspech toho účastníka sporu, ktorý nedokázal preukázať ním tvrdené skutočnosti. Dôsledkom neunesenia dôkazného bremena je nepriaznivý výsledok sporu, ktorý postihuje toho účastníka, na ktorom spočívalo dôkazné bremeno a ktorý sa dostal do dôkaznej núdze, keďže neponúkol alebo nevedel ponúknuť súdu také dôkazné prostriedky, ktorými by sa preukázali pre výsledok sporu rozhodujúce skutočnosti.

29. Pokiaľ ide o tvrdenie žalobcu, že zo súdneho spisu boli stratené všetky podania a listinné dôkazy, ktoré zaslal, toto tvrdenie súd považuje za účelové. Po oboznámení sa s obsahom súdneho spisu nebola zistená žiadna strata listín, každá zásielka doručená žalobcom i žalovaným bola v spise riadne žurnalizovaná. Okrem toho by bolo absolútne nedôvodné ponechať žalobcovi ďalší časový priestor na vyjadrenie sa, prípadne založenie listín do súdneho spisu, pretože žalobca v žalobe presne opisuje rozhodujúce skutočnosti, na základe ktorých si uplatňuje nárok na zaplatenie nemajetkovej ujmy z dôvodu zásahu do jeho osobnostných práv žalovaným a žalobca v žalobe neuvádza žiadne listinné dôkazy, ktoré navrhuje vykonať. Žaloba je úplná, nemá žiadne vady a následne potom, ako bola doručená žalovanému, sa žalovaný k žalobe vyjadril podaním doručeným 01.11.2017, v ktorom tvrdenia žalobcu o tom, že informoval verejnosť v denníku Pravda o spáchaní trojnásobnej vraždy žalobcom nepoprel a vo vyjadrení uviedol, že išlo výlučne o informáciu z rozsudku Krajského súdu v Nitre, ktorý žalobcovi za jeho skutky uložil doživotný trest odňatia slobody. Žalobca tvrdil, že listinné dôkazy, ktoré pôvodne do spisu zaslal sa zo spisu stratili, neuvádza však nič bližšie o tom, o aké dôkazy malo ísť, preto je možné dôvodne pochybovať o tom, že by žalobca do spisu pôvodne listinné dôkazy vôbec zasielal. Navyše žiadne listinné dôkazy neboli pre konanie a rozhodnutie podstatné, keďže žalovaný nenamietal žalobcom tvrdené skutočnosti o informovaní verejnosti, avšak dôležité je, že žalovaný uverejňovanie informácií odôvodňoval ako konanie v súlade s právnym poriadkom štátu.

30. Osobitne súd poukazuje na potrebu rozlišovať medzi uplatnením sudcovskej koncentrácie konania a zásadou hospodárnosti konania.

31. Podľa § 153 ods. 1 až 3 CSP, strany sú povinné uplatniť prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany včas. Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany nie sú uplatnené včas, ak ich strana mohla predložiť už skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania. Na prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany, ktoré strana nepredložila včas, nemusí súd prihliadnuť, najmä ak by to vyžadovalo nariadenie ďalšieho pojednávania alebo vykonanie ďalších úkonov súdu. Ak súd na prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany neprihliadne, uvedie to v odôvodnení rozhodnutia vo veci samej.

32. O koncentráciu konania pôjde spravidla vtedy, keď súd neprihliadne na už predložené dôkazy, ktoré strana mohla a mala predložiť súdu už skôr. Nakoľko v danom prípade žalobca súdu nepredložil žiadne dôkazy, súd postupoval v súlade so zásadou hospodárnosti konania a na pojednávaní konanom 14.12.2021 vo veci meritórne rozhodol, keď žiadosť žalobcu o vypočutie dožadovaným súdom neakceptoval z dôvodu, že žalobca už mal možnosť byť vypočutý dožadovaným súdom 24.10.2019, čo však účelovo nevyužil.

33. Vo vzťahu k posúdeniu otázky zásahu do osobnostnej sféry žalobcu a jeho rozsahu odôvodňujúceho priznanie zadošťučinenia žalobcovi, súd poukazuje na rozsudok Okresného súdu Piešťany sp. zn. 9C/129/2009 z 4. marca 2019, ktorý bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Trnave sp.zn. 23Co/150/2019 z 19. novembra 2019 a taktiež rozsudok Okresného súdu Piešťany sp. zn. 8C/35/2009 z 9. júla 2018, ktorý bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Trnave sp.zn. 24Co/21/2019 z 5. júna 2019. V konaniach vedených pod sp. zn. 9C/129/2009 a 8C/35/2009 súd prejednával a rozhodoval rovnaké spory ako v súdenom prípade, v ktorých žalobca žaloval vydavateľov iných tlačových periodík. V týchto sporoch sa súd zaoberal konkurenciou práva na slobodu prejavu a práva na ochranu osobnosti a dospel k záverom o tom, že žalobcom žalované publikované články nemohli spôsobiť takú ujmu žalobcovi ako tvrdil, pričom súd zdôraznil, že samotný žalobca neuviedol ako a kedy sa o článkoch dozvedel, t.j. nevedno, či v čase publikácie článkov o nich mal vôbec vedomosť.

34. Vychádzajúc z vyššie uvedených skutočností súd dospel k jednoznačnému záveru o tom, že žalobca v predmetnom konaní nepreukázal, že žalovaným článkom bola vyvolaná negatívna reakcia v jeho okolí a teda nemohlo dôjsť k zásahu do jeho dobrého mena či občianskej cti. Osoba žalobcu, spáchanie obzvlášť nebezpečnej a závažnej trestnej činnosti, právoplatné odsúdenie na trest odňatia slobody

doživotne, to všetko nemôže byť právnym základom pre vyhovie žalobcovej žalobe, preto súd žalobu v celom rozsahu zamietol.

35. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

36. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

37. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania súd vychádzal z ustanovenia § 255 ods. 1 CSP, keď úspešnému žalovanému priznal náhradu trov konania voči neúspešnému žalobcovi v rozsahu 100% .

38. Podľa § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podľa § 355 ods. 1 CSP podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresný súd Piešťany.

Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP). Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné (§ 358 CSP). Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 364 CSP).

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 CSP).

Ak zákon na podanie nevyžaduje osobitné náležitosti, v podaní sa uvedie a) ktorému súdu je určené, b) kto ho robí, c) ktorej veci sa týka, d) čo sa ním sleduje a e) podpis (§ 127 ods. 1 CSP). Ak ide o podanie urobené v prebiehajúcom konaní, náležitosťou podania je aj uvedenie spisovej značky tohto konania (§ 127 ods. 2 CSP). Podanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil (§ 125 ods. 3 CSP).

Podľa § 365 ods. 1 až 3 CSP, odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 366 CSP, prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,

- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok), ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie (§ 38 ods. 2 Exekučného poriadku).